

[Niels Frederiksen.]

Lemlæstelse af en underernæret Svækling. Selve Forældrene har jo aldrig opfødt Militærordningen, saa at den kunde triyes efter sin Hensigt. Alle erkender, at den nuværende Militærordning er ubrugelig og maa laves om. Vilde der være noget mere rimeligt i en vanskelig Situation, end at man sparede paa Nyanskaffelserne til Brug for det nuværende Militærvæsen, som alle erkender skal laves om, fordi det ikke dner? Jeg tror, at mange, mange Landmænd vil have ondt ved at forstaa, at man i indeværende Aar skal smide 10 Mill. Kr. mere ud til en Militærordning, som alle erkender er umulig. Det vilde dog være klogere og bedre, hvis man sparede netop paa dette Omraade.

Det samme gælder jo Indkomstbeskatningen, det femte Kvartal; ogsaa dette er en Foranstaltning af fuldstændig midlertidig Karakter. Derfor kan jeg ikke anerkende den Karakteristik, at de af Regeringen fremsatte Forslag er Paredeforslag. Tværtimod, man har ved Forslagenes Udarbejdelse tilstræbt, at man ikke greb ind paa politiske Spørgsmaals Omraade med Lovforslag af varig Karakter.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger vedrørende Oppositionspartiernes Kri-seforslag, særlig det, som begge Oppositionspartier er enige om, nemlig at man skulde benytte den nuværende Situation til at lægge $\frac{3}{4}$ af Ejendomsbeskatningen over paa den øvrige Befolkning. Jeg har allerede nævnt, at dette finder vi fra vor Side uberettiget; vi kan slet ikke anerkende, at det er en retfærdig Handling. Man taler stadig om Ejendomsbeskatningens Stigen gennem Aarene; men man nævner aldrig, at Beskatningen for den øvrige Befolkning er steget i stærkere Forhold. Det er dog ret interessant at lægge Mærke til, at medens Ejendomsbeskatningen for Landbruget i Danmark til Amt, Stat og Kommune er steget fra 1914 indtil nu fra 21 Mill. Kr. til 53,6 Mill. Kr., er samtidig Ejendomsbeskatningen for den øvrige Befolkning steget fra 17 Millioner til 50 Millioner.

Man glemmer ogsaa ganske at anføre ved sine Bemærkninger om Særbeskatningen paa Landbruget, at personlige og Ejendomsskatte tilsammen for Tiden andrager 361 Mill. Kr. til Samfundets fælles Hus-holdning i Amt, Stat og Kommune, men af disse betaler det samlede Landbrug i Ejendoms- og personlige Skatter kun 84 Mill. Kr. Hvordan kan man saa stemme sig op til den Paastand, at Ejendomsbeskatningen er en Særbeskatning, en Uret imod

Landbruget? Landbruget som saadant faar jo den samme Erstatning, det samme Ved-derlag for Skattens Ydelse som den øvrige Befolkning. Men man taler aldrig om, hvad man faar for den Skat, man svarer til det offentlige.

Jeg ønsker i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at det store Landbrug i Danmark skulde tale mest stille om den Særbeskatning, som paalægges derved, at man underbygger og udvider den sociale Forsorg. Hvad er det, der i Landkommunerne i al Almindelighed faas for den Skat, der ydes? Det er den Aldersrente, den Sygeforsikringshjælp, den Invalidhjælp, som man giver til de Arbejdere, der hele deres Liv har arbejdet i de mellemstore og store Landbrug for en Løn, der umuliggjorde, at de i deres Alderdom kunde klare sig selv. Det er Statens Ambulance for den Virksomhed, der drives Borgerne imellem. Det manglede blot, at det store Landbrug i Danmark nu skulde frigøres for Ejendomsbeskatningen i en Tid, hvor den personlige Beskatning helt er bortfaldet, og man skulde saa lade den øvrige Befolkning forsørge dets gamle, udtjente Arbejdere paa alle de Omraader, hvor den sociale Forsorg nu griber ind.

Helt anderledes stiller det sig med det mindre Landbrug, der er imod en Flytning af Ejendomsbeskatningen. Den sociale Lovgivning er ikke nær i tilsvarende Grad en Ambulance for den Virksomhed, der drives i de smaa Hjem i Landbruget. Den sociale Forsorg, vi alle har været enige om er nødvendig, er Udtryk for den Erkendelse, at Lønforholdene, Eksistensbetingelserne, for den arbejdende Befolkning i Danmark har været saadanne, at det var Samfundets Pligt i Fællesskab at bringe Ofre for, at de gamle kan klare sig, de syge faa Hjælp og Invaliderne blive forsørget, idet det er umuligt for den enkelte ved sin egen Fortjeneste at opnaa dette.

Det forekommer mig derfor, at det er ganske forkasteligt og forkert at føre den Tankegang frem, at Ejendomsbeskatningen, som den foreligger i Øjeblikket i Landkommunerne, er en Særbeskatning af, en Uret mod det danske Landbrug. Det forekommer mig, det vilde være en Uret mod den øvrige Befolkning paa det nuværende Tidspunkt at stryge de tre Fjerdedele af Ejendomsbeskatningen, som Udviklingen har medført, og som er i Linie med den øgede Skatteudskrivning alle andre Steder, og som alle andre Borgere i Landet har været underkastet.

Dernæst er det min sikre Overbevis-